

Maantje

verhuist de zee

Sjoerd Kuyper

Met illustraties van

Sanne te Loo

HOOGLAND & VAN KLAVEREN

Van vreemde landen en mensen

Dit is het stomste begin van een boek dat ik ooit heb gelezen, denkt Maantje, en ze slaat het boek dicht. Er stijgt een stofwolk uit op. Het is een oud boek, mama kreeg het lang geleden, toen ze jong was. Het verhaal gaat over een jongen die zijn moeder zeer bedroefd maakt. En waarom is die moeder zo bedroefd? Dat staat op bladzijde twee: 'Omdat hij zo wild en akelig was – hard tegen de dieren en boosaardig tegenover de mensen.' Over zo'n jongen gaat Maantje dus geen boek lezen.

Maantje houdt van dieren, van *alle* dieren. Als ze niet lief zijn, zijn ze spannend, en dat is ook goed. Je kunt van ijsberen houden, zolang je ze niet tegenkomt. En van witte haaien net zo. En van schorpioenen. Maantje houdt ook van mensen. Behalve als ze hard tegen de dieren zijn en boosaardig tegenover andere mensen.

Het is zaterdagochtend, er is markt in het dorp. Ze zit op het terras van een café, met een flesje appelsap op het tafeltje voor zich en een stom boek op schoot. Iets verderop zitten haar moeder en vader met vrienden koffie te drinken en te praten en af en toe te gillen van het lachen. Dat kan uren duren. Het is iedere zaterdag hetzelfde. En Maantje moet altijd mee.

Ze vinden haar nog te klein om alleen thuis te blijven. Ze is negen! Als ze thuis was, kon ze het boek terugzetten in de kast en een ander boek pakken, over een jongen die al op de eerste bladzijde ontzettend veel van dieren houdt. Ze blaast belletjes in de appelsap, ze krabt aan haar knie.

‘Is deze stoel vrij, meisje?’ vraagt een man.

Maantje knikt. De man gaat naast haar zitten. Hij is oud. Als je in zijn buik prikt, denkt Maantje, stijgt er meer stof uit hem op dan uit haar boek.

‘Tja,’ zegt hij, ‘als je het echt wilt, dan moet je het zelf maar weten.’ Hij zegt het niet tegen Maantje, hij zegt het tegen zichzelf. Of tegen de zon. Of tegen de fietsenwinkel aan de overkant. ‘Ja hoor, jij erachteraan natuurlijk,’ zegt hij. En daarna: ‘School is ook niet alles, moedertje.’

Hij is in de war, denkt Maantje, kan gebeuren. Maar ze heeft geen zin om met de man te praten, daarom kijkt ze hem niet aan.

‘Dan had je je koffer maar niet uit het raam moeten gooien,’ zegt de man. En dan, dan zegt hij: ‘Doe de groeten aan je leeuw.’

Nu kijkt Maantje toch.

‘Tegen wie zegt u dat?’

‘Tegen die man daar, met dat kale hoofd, die daar loopt te hinken.’

‘Heeft hij een leeuw?’

‘Zeker weten.’

‘Kent u hem?’

‘Gelukkig niet,’ zegt de oude man, ‘als ik hem kende had hij geen leeuw.’

Nu is Maantje even in de war.

‘Kijk goed,’ zegt de oude man, ‘hij heeft geen ring aan z’n vingers en z’n ene sok is geel en z’n andere groen, dus hij heeft geen vrouw. Als je geen vrouw hebt, kun je een leeuw nemen. Zie je wat er in zijn boodschappentas zit?’

De tas is van doorzichtig plastic. Maantje ziet kaas en witte broodjes, melk en eieren, en een kam.

‘Een kam!’ zegt de man naast haar. ‘Een grote kam voor dik haar. Maar hij is kaal. Dus heeft hij een leeuw. Die gaat hij kammen.’

O, werkt het zo!

‘Zie je die vrouw,’ zegt Maantje, ‘die dat kind met zich meesleurt? Ze zijn bang, omdat die man een leeuw heeft.’

‘Daar hoeven ze niet bang voor te zijn,’ zegt de oude man, ‘de leeuw heeft allang geen tanden meer. Die man sopt de broodjes in de melk en dat papje voert hij aan de leeuw.’

‘Vroeger had hij wel tanden,’ zegt Maantje, ‘toen heeft hij de man gebeten, daarom loopt hij zo te hinken.’

‘Slim bedacht maar fout geraden. Het komt door een kogel. De man hinkt wel maar hij loopt toch mooi rechtop, als een soldaat. Hij was in de oorlog. In Afrika. Daar kreeg hij een kogel in zijn been. De leeuw heeft met z’n tanden de kogel uit het vlees getrokken en daarna met zijn tong de wond schoongelikt. Daarom zijn ze vrienden. Het is lang geleden gebeurd.’

De man die een leeuw heeft verdwijnt om de hoek. Maantje kijkt naar de mensen op de markt, ze zoekt nieuwe verhalen.

‘Als je vreemde landen en mensen wilt zien,’ zegt de man naast haar, ‘hoef je niet op reis. Dat kan ook in bad en in bed en op deze stoel. Weet je nu hoe het moet?’

Maantje knikt.

‘Vertel mij dan maar eens wat ik hier doe en wie ik ben. Ik ben benieuwd.’

De man heeft een hoed en een bril en een snor. En een heel deftig pak. Dat ziet Maantje nu pas. Hij heeft een tand die scheef in zijn mond staat. Als een omver gereden paaltje.

‘U bent bokser,’ zegt ze.

‘Dat wil ik wel,’ zegt de man.

‘En u bent bang voor de tandarts.’

‘Nee, nee, die tand moet zo blijven. Dat is mijn giftand.’

‘Sorry dat ik stoor,’ zegt papa, ‘we moeten meteen naar huis, Amani.’

Papa zegt Amani. Dat doet hij bijna nooit. Ze heet Amani, maar hij zegt altijd Maantje. Hij zegt alleen Amani als hij boos is. Maar dat is hij niet.

‘Wat is er dan?’ vraagt Maantje.

‘Dat vertel ik onderweg.’

Ze lopen naar het parkje waar hun fietsen staan. Mama slaat een arm om Maantjes schouders. Maantje kijkt nog even om. De man met de giftand is verdwenen. Ik heb hem zeker verzonnen, denkt ze.

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt Maantje.

‘Papa kreeg een mailtje van oma,’ zegt mama, ‘het gaat niet zo goed met haar.’

‘Het gaat *slecht* met haar,’ zegt papa.

‘Is ze ... is oma dood?’

‘Nee,’ zegt mama, ‘maar ... Oma heeft het zelf heel mooi opgeschreven, ik zal het je straks laten lezen.’

‘Gáát oma dood?’

‘Het kan nog even duren, maar ...’

‘Dat wil ik niet lezen,’ zegt Maantje.

Ik *kan* het niet eens lezen, denkt ze, want haar ogen staan vol tranen, tranen van boosheid en verdriet. Ze veegt ze snel weg, want ze moet de bocht om.

Inhoud

Van vreemde landen en mensen	7
Grappig verhaal	13
Pak me dan, als je kan	20
Biddend kind	26
Dit is geluk	32
Een geweldig avontuur	38
Dromerij	44
Bij de open haard	52
De ridder op het stokpaard	58
Bijna te ernstig	64
Doodeng	70
Maantje valt in slaap	76
De dichter spreekt	82
Over mijn zusje	89

Colofon

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

© Tekst: Sjoerd Kuiper, 2025

© Illustraties: Sanne te Loo, 2025

Uitgave: Hoogland & Van Klaveren, 2025

EAN 978 90 8967 479 1

NUR 282

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.sjoerdkuiper.com

www.www.sanneteloo.nl

www.hooglandvanklaveren.nl